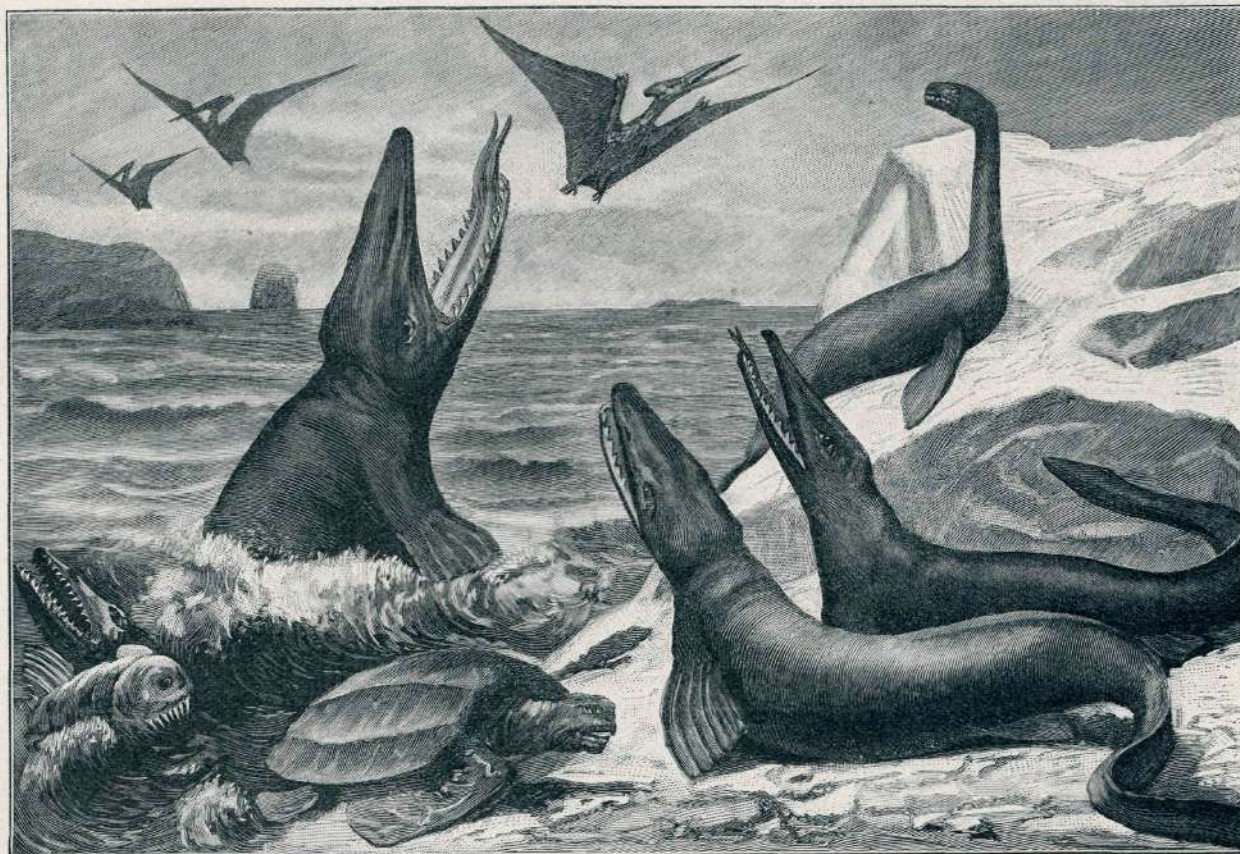

si je pač sam najprej obliko *Lel* iz prvih Vrazovih del a pod vplivom oblike Vrazove iz l. 1845. dodal kasneje oni „j“, ki ga imajo Novice in rokopis CR I. Poezij. Daleč sicer že tako ni bilo do možke oblike Prešernove na podlagi Vraza samega, in sicer na podlagi Djulábij, kjer stoji že možko lice, dasi v tožilniku: „... ja čenim, štujem Lelja kano Boga.“

Noviško varianto pa ima spet Čb. V. 1848, ono „po gèrški al latinski meri“. In glej, v Novicah je imela taista obliko „*Lelj*“, tu pa ti stoji — *Lel*: t u torej, glej, popravek! Prešeren je tedaj ono obliko v „grški“ varianti Novic in rokopisa Poezij tu v tretjem viru iste variante zavrgel, ter tudi tu vsprejel ono obliko prvotnega načrta, llirskega lista in Poezij. Odločil se je potemtakem pesnik

ŽIVALI IZ PREDZGODOVINSKE DOBE NAŠE ZEMLJE.

Odslej pa ima Prešeren spet, in sicer odslej dosledno in stalno le obliko *Lel*, in to že v tri dni kasnejšem natisku „III. lista“. Zakaj to? Varianta pesni je tu vsa drugačna, „po zgôlih vdarjih“, kakor pravijo Poezije 1847, ki jo tudi imajo, dasi njih rokopis CR I. — čudno! — ono noviško „po gèrški méri“. Tudi tu tedaj neka prememba med rokopisom in natiskom Poezij, nele v „Namečku“!

stalno za obliko *Lel* brez „j“. Ali da se je povrnil k tej prvi svoji misli — sam iz sebe? Ali mar da je tu Kollárjeve oblike vpliv? Prej prvo ko to. Za nas pa je ta stalnost pesnikova važna? Zakaj?

Rimljana Lelija latinska oblika je namreč „*Laelius*“. Ali je mogoče, da po Prešernovem dobi to ime v slovenščini lice „*Lelj*“, oziroma „*Lel*“? Vzamem naj tu odgovoru